

Společná advokátní kancelář

Lublaňská 507/8, 120 00 Praha 2

podatelna@korbar.cz / www.korbar.cz

+420 224 921 305, +420 224 918 648, +420 224 921 875

Naše značka: 203129

V Praze dne 6. května 2011

Vrchní soud v Praze

Prostřednictvím

Městského soudu v Praze

Spálená 2

112 16 Praha 2

Ke sp.zn. 46 T 17/2006

Obžalovaný

: Viktor Kožený, nar. XXX, státní občan Irské republiky, bytem Bahamy, XXX, registrován též na adrese XXX, v ČR naposledy hlášen k trvalému pobytu na adrese XXX, který je stíhán jako uprchlý podle § 302 a násl.tr.ř.

Obhájce

: JUDr. Martin Korbař, advokát Společné advokátní kanceláře Korbař, Pokorný a spol., Lublaňská 507/8, 120 00 Praha 2

Doplnění odvolání do rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9.7.2010 sp.zn. 46 T 17/2006

D v o j m o

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9.7.2010 sp.zn. 46 T 17/2006 byl odvolatel uznán vinným trestným činem podvodu podle § 209 odst. 1,5 písm. a) tr. zákoníku ve znění zákona č. 40/2009 Sb. a byl mu uložen trest odnětí svobody podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku v trvání 10 (deset) let. Podle § 56 odst. 1, písm. c) tr. zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Odvolatel byl stíhán jako uprchlý, byť je toho názoru, že takový způsob trestního řízení nebyl na místě, neboť mu tím bylo odepřeno právo na osobní účast u soudu, konfrontace svedku a osobní výpověď.

Dále mu byla uložena povinnost zaplatit náhradu škody poškozenému Harvardskému průmyslovému holdingu, a.s. – v likvidaci, Praha 4, Ohradní 65 ve výši 8.289.933.074,05 Kč a úrok z prodlení podle nařízení vlády č. 163/2005 Sb. od 13.2.2008 do 9.5.2010 ve výši 1.750.595.387,70 Kč do zaplacení.

Do tohoto rozsudku podal odvolatel dne 18.4.2011 odvolání. Již v tomto odvolání uvedl, že s ohledem na rozsah celé věci a pouhou osmidenní lhůtu (v porovnání s dobou, během níž pro obtížnost celé věci byl vypracováván rozsudek) odvolání doplním, což tímto činím:

A. Všeobecně soud pochybil tím, že:

1. Soud byl založen na důkazech, které obdržel z neopodstatněných a dle přesvědčení obžalovaného politicky motivovaných prohlídek, jež nebyly povoleny soudcem, což je, jak judikoval Ústavní soud, neústavní a došlo tak k porušení ústavním pořádkem zaručených základních práv a svobod jakož i dalších zákonů v rámci Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jimiž byla ČR v době provedení prohlídek vázána. Odvolateli je samozřejmě známo stanovisko pléna Ústavního soudu Pl.ÚS-st.31/10, nicméně má za to, že buď dochází v případě absence nařízení soudce k porušení ústavních práv či nikoliv, a to v absolutní rovině. Není přeci možno, aby navíc pro někoho došlo ke zrušení v individuálním případě neústavního zákroku orgánu státní moci a pro jiného nikoliv v době, kdy se zákony nijak nezměnily. V tom smyslu se odvolatel plně ztotožňuje s disentaním stanoviskem místopředsdkyně Ústavního soudu JUDr. Elišky Wagnerové, které je připojeno ke stanovisku Ústavního soudu s tím, že základní lidská práva existují nezávisle na tom kterém datu, kdy rozhodoval Ústavní soud a že tak je dané zákonné ustanovení buď ústavně právně konformní či nikoliv bez ohledu na rozhodnutí Ústavního soudu, jelikož základní lidská práva a dana legislativa existovali již předtím nežli je plenum Ústavního soudu „přidelil“ k nějakému určitému pozdějšímu dni, které není nijak spojeno se vznikem legislativy a dalších neodebratelných práv a svobod. Odvolatel je tak přesvědčen, že soud k důkazům z domovních prohlídek neměl

vůbec přihlížet.

2. Na výslovnou žádost klienta uvádí odvolatel, že členství v KSČ předsedy senátu JUDr. Dušana Pašky jej dle mínění odvolatele diskvalifikovalo s ohledem na stanovisko Ústavního soudu z rozhodování ve věci. Klient je navíc přesvědčen, že členství v KSČ a nebo dalších podobně neslucitelných skupin a sloučení diskvalifikuje i další soudce z rozhodování v této věci a ve výkonu soudnictví všeobecně, jelikož se podíleli na systematickém porušování základních lidských práv. [XXX]
3. V tom směru odvolatel upozorňuje, že soudce sám se prohlásil býti podjatým (byť z jiných důvodů) a proto je klient odvolatele přesvědčen, že ve věci neměl vůbec rozhodovat.
4. Na výslovnou žádost klienta uvádí odvolatel, že klient má předchozí informace a je přesvědčen, že předseda senátu byl povýšen z prvostupňového senátu do senátu odvolacího v důsledku toho, že klienta odsoudil a také odsoudil a takovoto povýšení mu bylo na začátku soudního procesu komunikováno a substantivním způsobem bylo namířeno ovlivnit jeho rozhodování v dané věci..
5. Soud pracoval s dokumentací zcela nepřehledně a bez odborné péče, sám uvádí, že dokumentace je zcela nepřehledná a odůvodnění, že předseda senátu vyřizoval věci jako člen odvolacího senátu je zcela irelevantní, ježto je věcí státu, jak vícekrát judikoval i Ústavní soud, aby své věci organizoval tak, aby věci organizační nebyly na závadu výkonu agendy.
6. Soud vycházel z výpovědí osob, které nebyly ve věci experty a navíc byly ekonomicky a dle přesvědčení klienta i politicky silně zainteresovány na výsledku věci a byly ve věci podjaty s ohledem právě na shora uvedenou skutečnost. Kromě toho korunní svědectví v této věci (především svědků Častorála předsedy policejní akademie v době totality, a Staňka pingpongového hrace s podobným stranickým přidružením) je svědectví lidí bez náležitého odborného vzdělání a opačného politického přesvědčení, kteří v rozhodné době o věci nic nevěděli, jejich svědectví postihuje pozdější zcela irelevantní období a věci buď dedukují či vycházejí ze zcela nedostatečných dokumentů a činí neodborné a zavádějící závěry, což je v rozporu s přípustitelnou rolí svědka u trestního procesu.
7. Soud v řadě případů vycházel z premis, kdo kupř. podepsal ten který dokument, aniž by ovšem jakýmkoliv způsobem ověřil autentičnost podpisu a činil závěry, aniž by je měl expertně přesně ověřeny. Soud ani soudce není expertem ve znalectví písma a takovoto zaver je spekulativní a nepřipustitelný.
8. Soud ve svém rozhodnutí se staví podjatě vůči cizím právním systémům i cizím státním právním či fyzickým subjektům, aniž by to mělo racionální důvod (viz např. zmínky o směnkách dle bahamského práva, *jakýmisi směnkami* apod.) a diskriminuje a vyvozuje trestně právní důsledky z aplikace cizího práva. Takové závěry jsou jednoznačně protiústavní a podjaté a nemohou zakládat důvod pro trestní stíhání a šetření v demokratickém státě. Navíc značí takový postup dle přesvědčení klienta veřejné pohrdání jiným suverénním státem a je v rozporu se statutem OSN čl.2 (1) o rovnoprávnosti národů, kterým je ČR vázána.

9. Soud vycházel z toho, že je zde dána presumpce viny (viz v rozsudečném výroku věty typu *lze předpokládat* apod.), když uznání na vinu nelze stavět na předpokladu, nýbrž na jistotě. Navíc presumpce viny je absolutně neslučitelná se základními normami jakéhokoliv demokratického státu.
10. Soud dále chybil tím, že nepřezkoumal příčinnost a důvody jednotlivých obchodů v jejich celku a to, že klient jednal při jednotlivých obchodech na základě podepsaných smluv statutárními orgány (do te miry, co klient nejak vůbec prokazatelně činil).
11. Navíc soud vycházel z toho, že každý účetně ztrátový obchod svědčí o vině trestným činem a je současně automaticky z aspektu trestně právního rovněž škodou, což je samozřejmě mylné, neboť nelze v žádném případě počítat s tím, že obchod s akciemi je vždy plusový, když je notorietou, že budoucí ceny akcií jsou všeobecně známy jako nepředvídatelné a obchody, kde by všichni – tedy jak kupující, tak i prodávající – pouze vydělávali, jsou samozřejmě utopii.
12. Klient je přesvědčen na základě mnoha veřejných prohlášeníh publikovaných v tisku, že se jedná o politicky motivovanou obžalobu zinscenovanou na přání tehdejšího předsedy vlády Miloše Zemana a ČSSD.
13. Klient je přesvědčen rovněž, že soud svým postupem porušil mnohá mezinárodně uznávaná práva, jimiž je i ČR vázána v rámci Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, především, nikoliv však výlučně, v tom, že nebylo dodrženo právo na spravedlivé řízení a uložení trestu i ochraně soukromí jen na základě zákona (čl. 6, 7 a 8 cit.úmluvy).
14. Soud nebral v úvahu, jak je zdůrazněno i v původním odvolání, že v době let 1995-1996 umyslně neexistoval žádný zákonný předpis, který by klient porušil v rámci tzv. ochrany práv minoritních akcionářů a že odvolatel nejednal v rozporu s vůbec žádným zákonným předpisem. Naopak při projednávání navržených zákonů v době, kdy klient byl členem Legislativní rady vlády ČR společně s dr.Rychetským byly jeho návrhy na takovouto ochranu minoritních akcionářů zavrženy s ohledem na nutnost koncentrování vlastnictví podniků do rukou skutečných vlastníků podniků s tím, že by takové zákony daný proces nepřiměřeně zpomalovaly.
15. Soud a udajni experti při posuzování viny zcela nepostihli nebo radeji umyslně ignorovali, že při úmyslně neexistující ochraně minoritních akcionářů cena po dosažení kontrolního balíku spadla na 10% původní ceny a tudíž nic nečinít by bylo podstatně horší než přidat se do zahraničního konsorcia tak, jak to bylo uděláno, čímž byl zachráněn obrovský majetek a předešlo se jistým ztrátám (viz teorii Nash equilibrium – Wikipedie). Je tudíž jasné, že pouhé oceňování majetku je nic neříkající a nemůže být důvodem pro uznání na vinu, neboť nezohledňuje katastrofální alternativní dopad na majetek bez ochrany minoritních akcionářů při pasivitě a nic nečinění.
16. S ohledem na vážnost nařčení považuje klient proces bez jeho osobní přítomnosti a možnosti konfrontovat svědky za porušení ústavním pořádkem zaručených práv a svobod jakož i dalších zákonů v rámci Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterými je i byla ČR vázána. Odvolatel

dale zduraznuje, ze kdyz zazadal o navrat do CR na pocatku obdobi setreni v roce 2002 [XXX], tak mu Ministerstvo vnitra pod vedenim CSSD a pana Stanislava Grosse odmitlo udelit povoleni ke vstupu a pobytu na uzemi CR podle [XXX], s tim ze by odvolatel ohrozil verejny poradek a ohrozil bezpecnost statu. Viz Priloha [XXX]. Jelikoz odmitnuti vstupu odvolatele na uzemi je neslucitelne s jeho stihanim v nepritomnosti jako uprchleho, odvolatel povazuje takovyto postup za poruseni zakladnich lidskych prav.

17. Nepřetržitá politicky motivovaná publicita namířená proti klientovi, která započala začátkem roku 1992 při privatizaci a pokračovala až do konce soudního procesu a v jisté míře trvá i dnes a během této doby vyústila ve více než 40.000 článků hanobících klienta a veřejně ho odsuzujících bez soudního procesu dále porušila ústavním pořádkem zaručených základních práv a svobod a dalších zákonů v rámci Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterými je ČR vázána se zvláštním ohledem na článek 6 a klient tak dle svého přesvědčení není schopen obdržet spravedlivý proces v ČR, jelikož jeho presumpce nevinny byla po dvě desetiletí indoktrinována veřejnosti v rámci politické kampaně proti jeho osobě a tomu, co on symbolizuje.

B. Soud nepostupoval řádně při vypracování rozsudku tím, že:

1. Soud při vynesení rozsudku uváděl, že akcie Daventree jakožto veřejně neobchodovatelné jsou bez hodnoty, nicméně poté začal uvádět, že mají neodpovídající hodnotu, případně hodnotu, kterou není možno ověřit, což jsou pojmy zcela rozdílné a právní praxe i teorie nepřipouští takové významové posuny po vyhlášení rozsudku. Ostatně, jak je již uvedeno v prvním odvolání, není-li možno ověřit hodnotu je třeba vycházet, že se jednalo o hodnotu odpovídající provedenému obchodu, popřípadě i hodnotu vyšší nežli přiměřenou, která mohla neoprávněně zvýhodnit nabyvatele těchto akcií. Ignorování auditu Daventree prokazující zhruba třicet miliard cisteho majetku overených zahanicními auditory je prokazatelně umyslné a ucelové a doklady předpojatost a političnost celého procesu.
2. Obdobně postupoval soud při významových změnách, kdy po vyhlášení rozsudku zjistil chyby v tom, že došlo k výplatě zálohy (viz kupř. str.92, 96-99 rozsudku), čímž došlo k nesouladu mezi rozhodnutím tak, jak bylo vyhlášeno, a skutkovým stavem podchyceným v odůvodnění jakož i k tomu, že výrok neodpovídá skutkovému stavu. Soud je vázan rozsudkem, který vynesl a je -li mylný, musí být celé řízení opakováno a soud nemůže po vynesení rozsudku a jednostranných konzultacích rozsudek dále menit.
3. Opětovně, přestože v mezidobí došlo k rozhodnutím Ústavního soudu o nezákonnosti prohlídek jiných prostor, soud na tuto skutečnost nijak nereagoval, byť takové rozhodnutí bylo pro soud závazné.
4. Klient je silně přesvědčen, že se předseda senátu měl vyloučit z rozhodování ve věci po publikování nálezu Ústavního soudu o podjatosti soudců, kteří byli členy KSČ a jelikož i všeobecně není morálně bezuhony a nemůže vykonávat funkci soudce, jelikož se podílel i dale podíli na systematickém porušování lidských práv.

C. Soud pochybil v základních věcech týkajících se posuzování běžných obchodních zvyklostí tím, že:

1. Považoval za platby a kompenzaci protihodnotou výlučně a pouze platby v hotovosti, byť je známo a všude ve světě praktikováno, že většina obchodů dnes probíhá ve splátkách. Je nepochopitelné, co soud vedlo k takovému nepodloženému závěru a zcela iracionálnímu zaveru kromě zle vule a umyslu poškodit klienta.
2. Zaplacením na splátky či prostřednictvím směnky, event. směnečným ručením považoval za nezaplacení s tím, že se jedná o neadekvátní hodnotu. Takováto konstrukce by kriminalizovala téměř celý světový obchod a dala základ pro stíhání všech spotřebitelů a podnikatelů, kteří obchodují jinak než za okamžité splacení celé částky. Absurdita a zlovule spojená s takovýmto pojetím je sama o sobě jasná.
3. Rovněž zaplacením pomocí zápočtu považoval za nezaplacení a nevypořádání pohledávky. Na základě takového přístupu soud rovněž kriminalizoval barterové obchody, které probíhaly a probíhají od vzniku civilizace, neboť v případě barterového obchodu dojde k výměně zboží a vzájemná hodnota se započte zápočtem, čímž není třeba žádné platby v hotovosti.
4. Soud též nepodchytil, že u směnek se jednalo pouze o jištění pohledávek do vyrovnání kupní ceny. Ze smluv zcela jasně vyplývá, že směnky nebyly nikdy míněny jako nástroj, který musí být uplatněn, nýbrž pouze jako forma jištění, která samozřejmě není uplatněna, pokud kupní cena byla řádně a v termínu splacena tak, jak bylo učiněno. Byť soud měl postupovat s odbornou péčí, je jasné, že soud zjevně neprecetl či neprostudoval obsah ani jediné smlouvy nebo obsah ucelově ignoroval.
5. Soud rovněž nepodchytil, že ve smlouvách připravených statutárními orgány bylo zástavní právo prodávajícího proti kupci v SCP oproti prodaným cenným papírům, což bylo uvedeno ve smlouvách a registrováno v SCP. Je zcela nepochopitelné, jakým způsobem soud dospěl k rozsudku, když je jednoznačné, že se soud neobeznamil s obsahem ani jediné smlouvy a nebo umyslně jejich obsah ignoroval, tak, aby dané jistění nepřišlo nikdy na jednání soudu během mnoha let soudního procesu. Je samozřejmé, že soud umyslně ignoroval zástavní právo ve smlouvách i ve Středisku Cenných Papírů, tak aby mohl činit nepodložené závěry o nezaplacení, které by zastavy a jejich pozdější zrušení po zaplacení statutárními orgány byly prostě vymysly o nezaplacení zcela zlikvidovali.
6. Soud pochybil tím, že si neověřoval, zda nedošlo k zaplacení kupní ceny kupujícími a pouze se soustředil na stranu prodávající, které samozřejmě není ručitelem za splacení kupní ceny. Za těchto okolností se jeví, že soud považuje zaplacení kupní ceny za deliktní povinnost prodávajícího a nikoliv kupujícího.

Pokud jsou jakékoli pochybnosti o předpojatosti soudu tak umyslné soustředění všech útoků vůči prodávajícímu a chybející jediný dotaz na kupujícího, zdali zaplatil, mluví samo za sebe. Je zajímavou novelou právního státu, kterou soud vytvořil, že by býval měl být prodávající zodpovědný za kupujícího. Nejenom, že takový přístup je absolutně nesmysl, nýbrž je novodobým Kavkovým procesem.

7. Soud nevyslechl auditory HIF a HPH, kteří by nepochybně byli schopni detailně vysvětlit zápočty a celý koloběh závazků, přičemž audity nebyly během celého řízení ani jinde zpochybněny.
8. Soud měl vyslechnout jako svědky pány Arbese a Dingmana jakož i případně další osoby ze společnosti STRATTON k otázce uzavírání smluv a plateb za provedené akcie. Zejména výslech svědků Arbese a Dingmana jako osob, které se přímo daných případů účastnily, je nezbytná a proto odvolatel navrhuje, aby byli tito svědci předvoláni, bude-li se konat veřejné zasedání, k odvolacímu soudu. Je totiž nelogické, aby byly v rámci trestního řízení posuzovány jednotlivé obchodní případy a nebyla vyslechnuta jedna ze smluvních stran, když se současně vyvozuje, že těmito obchodními případy došlo k porušení trestního zákona. Místo výslechu jedné ze smluvních stran soud používal svědectví svědka Častorála, který již z titulu svého postavení musí být a je zaujatý, navíc do struktury HPH vstoupil až 3 roky později obchodních případů, které jsou předmětem trestního řízení. Absence výpovědi Arbese a Dingmana je stěžejně pochopitelná a je pochybením orgánů činných v trestním řízení, když bez těchto výpovědí nelze věc objektivně posoudit, jméno svědka Dingmana se nesčetněkrát objevuje ve výrokové části rozsudku a o Danu Arbesovi se v odůvodnění rozsudku hovoří jako o osobě, která měla o řadě věcí týkajících se předmětných obchodů autoritativně rozhodovat. Dotaz na kupujícího je základním aspektem odborné péče, zda kupující zaplatil a pakliže nikoliv, co ho k tomu vedlo, resp. co bylo příčinou; přesto se tak nestalo. Je nepochopitelné, proč tak soud neucínil, pokud nebyl předpojatý a celý proces nebyl politickou objednávkou.
9. Soud pochybil tím, že považoval přechod z fondů na a.s. a poté na HPH Holding za ztrátu vlastnictví akcií či jiných nároků, které dle názoru soudu nepřecházelo z jednoho právního subjektu na jiný. Jedná se o závěr odporující běžnému obchodnímu právu tak, jak je praktikováno všude po světě, když obchodní zákoník jednoznačně přechod závazků umožňuje. Je nejasné, na jakém základě, nežli předpojatosti, dospěl soud k takovému zcela iracionálnímu závěru.
10. Soud též pochybil tím, že považoval přeměnu z fondů na a.s. za obcházení zákona, když tato přeměna byla povolena ministerstvem financí a byla přeměnou v rámci českého práva a to z jednoho českého subjektu na druhý, když byly oba stejných a rovných práv dle platného českého zákonodárství. Takovýto názor není nicím jiným nežli politickou zlovolou a politickou objednávkou, kde soud samovolně prohlásil část české platné legislativy tak jak byla schválena vládou a oběma komorami CR a podepsána prezidentem za trestný čin.

11. Soud pochybil i tím, že považoval fúze společností též za protiprávní v intencích započtení pohledávek a jejich vzájemného řešení, byť takový dopad je pouhým běžným účetním důsledkem. V důsledku takového názoru by byla každá fúze společností, které spolu obchodují, trestným činem, což je poněkud absurdní. Ze takovoto tvrzení je v době globalizace a castych fuzi spolecnosti absurditou, je jasne i malemu diteti a dale takovyto pristup potvrzuje predpojatost soudu.
12. Soud chybil tím, že považoval prodej akcií do ciziny za nelegální a skandalizoval takové prodeje jako „vyvedení“, což je termín, který zákon ani neznal a nezná doposud. To je poněkud překvapivé tvrzení v době, kdy se ČR snaží přilákat zahraniční kapitál. Takovyto postoj je take v rozporu s clankem VIII. (2) a (3) stanov Mezinarodniho Menoveho Fondu, kterym je CR vazana. Je zcela neuveritelne, ze v dobe, kdy CR se snazi prilakat zahranicni kapital, cast ceskeho soudnictvi povazuje prodej akcii do zahranici za trestny cin – který tudiz jako konsekvence musi spachat kazda spolecnost se zahranicni ucasti. Predpojatost soudu a politicky charakter trestniho stihani je zde jasny, jelikoz soud si zde vytvoril svoji vlastni legislativu a trestny cin „vyvedeni akcii“.
13. Soud pochybil rovněž tím, že argument, že na prodej akcií do zahraničí či jejich koupi ze zahraničí je třeba neznameho povolení, které soud nijak neupresnil; tomu tak není, maximálně zde byla oznamovací povinnost po nabytí cizích akcií, která byla dodržena a v celém řízení nebyl tvrzen opak. Zly umysl soudu na zaklade ktereho soud postupoval je jasny z prokazatelne lzivych a vymyslenych tvrzeni o neexistujicich zakonech, ktere namaji v soudnictvi prostor.
14. Soud pochybil i tím, že považoval obchody do východní Evropy za obcházení zákona, když investice akciových společností do ciziny byly v té době – a tak je to dodnes – běžné. Opetovne absurdni a sokujici vyroky soudu prokazuji podjatost a politicnost celeho procesu.
15. Soud chybil tím, že považoval převod na a.s. za podvod, byť daná přeměna byla schválena nejen ministrem financí, ale rovněž českým soudem, který přeměnu schválil a zapsal do obchodního rejstříku. Pokud byly splněny veškeré zákonné podmínky, což v daném případě bylo, není možno ex post je zpochybňovat. Je tudiz s podivem, ze soud nyini povazuje jednani svych kolegu na soudu CR za podvodne a poruseni zakona. Je veci jednou, kdyz si soud vymysli neexistujici predpisy, aby plnil politicke objednavky a je veci druhou, kdy dany soud se nezastavi ani nad tim, ze v podstate nazve sve kolegy na soude trestne cinnymi gaunery spoluucastnici se na porusovani zakona. Takoveto jednani je zcela bezprecedentni.
16. Soud chybil též tím, že považoval i fúzi do HPH za podvod, když v rozhodné době žádné omezující podmínky, které pokládá soud za nezbytné, nebyly dány. Soud dale opakovane ignoroval v te dobe platnou legislativu o slucovani podniku a umyslne a chybne vyzadoval v te dobe nexistujici podminky, ktere

v te dobe zakon neznal. Toto opakovane vymysleni neexistujicich zakonu dava padny duvod pro umyslne zneuuziti uredni pravomoci.

17. Soud pochybil i tím, že považoval nákup akcií Daventree za podvod, když se jednak jednalo o běžný obchod s výtěžkem pro harvardské společnosti, jednak soud mylně usoudil, že protože se jednalo o akcie veřejně neobchodovatelné, tak se muselo jednat o obchod pro společnost nevýhodný. Tato premisa je však chybná, neboť se jednalo o akcie s vyšší hodnotou (viz i auditorské zprávy a především, pokud znalci uvedli, že neznají tržní hodnotu, neznačí to, že hodnotu nemají či, že ji mají zanedbatelnou a nemají hodnotu vyšší, jak uvedli zahraniční auditoři). V tom smyslu lze odkázat i na výpověď svědka Polakise Sarrise, byť zde namítám procesní pochybení, který uvedl, že když by měl příkaz soudu a předchozí znalost toho, k čemu bude výslech směřovat, že by byl schopen další otázky ke společností Daventree odpovědět.
18. Soud pochybil i tím, že považoval údajné nesplacení pohledávek či závazků ze strany kupujícího za odpovědnost prodávajícího, resp. odvolatele, nikoliv za nesplnění povinnosti kupujícího, na něž měly reagovat statutární orgány prodávajícího, a to bez ohledu, kde v kritickou dobu vystupoval, neboť kupující strana měla povinnost cenu zaplatit (a to jakýmkoliv právně přijatelným způsobem včetně započtení závazků), ale v případě nezaplacení měly statutární orgány prodávajícího povinnost (s péčí řádného hospodáře) kupní cenu vymáhat.
19. Soud chybil i tím, že nepostrehl nebo umyslně ignoroval, že do te miry co odvolatel podepsal (což nebylo nijak prokázáno) nějaký obchodní příkaz na základě již podepsaných smluv statutárními orgány, tak daný příkaz nikterak nekvalifikoval kupujícího, kterým mohl být kdokoliv.

D. Soud pochybil při posuzování, že akcionáři jsou oklamáni tím, že:

1. Považoval za klamání akcionářů, že se jim neposkytly informace, na které dle tehdy platných zákonů neměli právo. Je známo, že mít zájem něco vědět a mít právo něco vědět jsou dvě zcela rozdílné kategorie. Dnes a deně téměř každý investor akcionář by rád dostal více informací nežli jsou mu k dispozici, včetně důvěrných i utajovaných informací o strategii a obchodu, ale zákon přesně stanoví, na co mají právo. Akcionáři neměli a nemají právo ani řídit společnost a rozhodovat o jejích obchodech, pokud to zákon výslovně nestanoví. Měli v kritické době právo na účetní závěrky, které byly uznány bez závad. Nikdo tedy nemůže být oklamán něčím, co se mu neposkytne, když na to nemá právo jinak vsichni by byly oklamáni všemi, protože jinak by vsichni museli vědět vše, což je absurdní a nesmyslné a také prakticky neproveditelné. Nesmyslnost a političnost takového argumentu je zjevná..
2. Považoval za klamání akcionářů i to, že měli málo hlasů na valných hromadách

a nemohli tak podstatně ovlivnit jejich rozhodování v porovnání se zahraničními akcionáři, což je však běžné u akciových společností a není nikterak v rozporu se zákonem, ba naopak. Soud při svém rozhodování v trestně právní věci nemůže přiznat akcionářům více práv, než jim dle zákona náleží. Není známo, na jakem zaklade ci teorii minil soud pridelit akcionarum prava jina nezli podle zakona a hlasovacich prav akcií a proc takoveto nezname neprideleni by melo byt podvodem. Tento fiktivni nesmysl je pouze dalsim dukazem politickeho charakteru celeho soudu a fantasmagorickych tvrzeni soudu, ktere nemaji bazi v zakone.

3. Považoval za klamání akcionářů, když se strategie firem dělala na základě pragmatických a operativních rozhodnutí statutárních orgánů. Opět se jedná o závěr soudu, který je nad platné právo a fakticky v rozporu s ním, neboť strategii firmy neurčují akcionáři, neboť ta je věcí statutárních orgánů, a to zejména v rozhodné době. Soud neuvedl ani jak jinak by se měla delat strategie firem ani o jakou cast zakonu se taketo presvedceni opira. Zakon CR je jasny a strategie firem pripada statutarnim organum a pouze pozdeji se mimoradne veci dostaly do ramce schvalovani akcionaru. Nikdy vsak akcionari v ramci bezneho chodu spolecnosti nerozhoduji o strategii– kdyby tak cinili, byly by statutarni organy jednoduse zbytecne.
4. Považoval za klamání akcionářů to, že jim nebyly dány ke schválení veškeré obchody, byť to zákon v rozhodné době nevyžadoval a bylo to navíc prakticky neproveditelné. Je neznámo, o jakou cast zakona se soud opiral, ale dany nazor neni nicim vice nezli moznym osobnim politickym presvedcenim soudce , jelikoz platna legislatura nic takoveho nezna ani v te dobe nezna. Takoveto opakovane vymysly soudu potvrzují politickou objednavku a umysl nevykonavat radne soudni moc, nybrz takovouto moc vyuzit pro politicke sikanovani a pronasledovani klienta.
5. Navíc v textech oznámení valných hromad jsou zmíněny jejich programy i majetek společností, rovněž nelze než připomenout, že odvolatel nebyl žádným statutárním orgánem, žádné valné hromady se neúčastnil a ani ji neorganizoval. Valné hromady a jejich organizace spadají do kompetence statutárních orgánů, které byly za tuto činnost dobře kompenzovány a klient neměl do těchto věcí ani právo ani možnost nijak zasahovat.
6. Soud navíc považoval obchod se ztrátou za podvod či protizákonný obchod, i když se jednalo o pouhý účetní dopad a nelze každý ztrátový obchod považovat za protizákonný. Je zjevné, že soud zaměnil pojem účetní ztráty za pojem škody v trestně právním smyslu. Při nemožnosti znát předem tržní ceny je takový postup nesprávný. Ucelovost a absurdnost pravni trestnosti ucetne ztratovych obchodu pri nemoznosti znat trzni ceny dopredu, jakoz i jejich stochastickeho vyvoje, je tudiz zjevna.

7. Navíc, pokud byly konány valné hromady harvardských společností, byly vždy předem řádně oznámeny i s programem a akcionářům vždy bylo umožněno se jich účastnit. Akcionáři pak mají v souladu se zákonem hlasovací právo, nemohou však vstupovat, nejsou-li členy statutárních orgánů, do jednotlivých obchodů a dohadovat jejich podmínky, a proto v tomto aspektu nemohli být ani oklamáni. Řízení valných hromad, jak je již uvedeno, je věcí statutárních orgánů, jejichž členem klient nebyl. Každý akcionář měl a má právo v zákonem stanovené lhůtě průběh valné hromady zpochybnit, což se však nestalo. To, že drobní akcionáři nemají rozhodující vliv je celosvětový jev a souvisí s filosofií akciových společností a není nic unikátního ani nemůže být trestným činem.

E. Soud pochybil při posuzování klamání členů představenstva tím, že:

1. Členové představenstva by nutně museli být klamáni sami sebou, když sami smlouvy připravovali, vyplňovali a podepisovali při svém vysokoškolském a většinou právnickém vzdělání, přičemž se nevěnovali vesměs ničemu jinému a pobírali za to vysoce nadstandardní odměny. Soud nevysvětlil, jak a čím by měli být členové představenstva oklamáni, když dané smlouvy obsahovaly veškeré náležitosti nejen o ceně a podmínkách, ale i o jištění směnkami a zástavě cenných papírů s SCP. Navíc po splacení celé kupní ceny členové představenstva zástavy zrušili a směnky jako jištění nikdy neuplatnili. Je tudíž nemožné, aby plně a správně informovaní členové představenstev sami sebe oklamali.
2. Soud ignoroval, že odvolatel dával pouze doporučení a konzultace a že bez podepsaných smluv, za něž nesly plnou odpovědnost statutární orgány společností, by se žádný obchod neuskutečnil. Soud rovněž ignoroval, že pokud odvolatel vystavil nebo podepsal obchodní případ (což nebylo zdaleka ve všech případech prokázáno), učinil tak až poté, co členové představenstev odsouhlasili a podepsali platné smlouvy a tudíž nemůže být trestán za něco, co pouze formálním způsobem platně jinými osobami podepsaný obchod realizovalo.
3. Ti, kdož smlouvy z obou stran podepisovali, nemohli být oklamáni (a to ani sebou samými), když se všim souhlasili a ani později po důkladném opětovném seznámení se všemi informací, které smlouvy obsahovaly komplexně. Podpis a ratifikace smluv funguje jako plná ochrana pro kteréhokoliv navrhovatele obchodu, jelikož pouze a výlučně statutární orgán (a v daném případě nikdo jiný) měl právo smlouvy buď schválit nebo nikoliv. Při bezném vykoupení majetku společnosti managementem nebo fuzích je to právě statutární orgán, co schvaluje danou transakci. Je to právě povinnost statutárních orgánů posoudit výhodnost či nevýhodnost transakce a s tím je dána i jejich odpovědnost.
4. Považoval za klamání statutárních orgánů i to, co samy statutární orgány uváděly, schválily a podepsaly ve finančních výkazech. Byť veškeré finanční výkazy byly provedeny řádně, je nepochopitelné, aby klamaly ty, co je sami vyhotovovali a podepisovali. Absurdnost tvrzení, že se statutární orgány se oklamaly sami tím, co připravovaly a co je navíc správně a řádně auditované a

schvalene mnoha statnimi kontrolami, prokazuje politickou ucelovest a nesmyslnost celeho procesu.

5. Kdykoliv mohly statutární orgány plnou moc, kterou udělily, v případě pochybností nebo i bez důvodů vypovědět. Důvodem, že nikdy nebyla plná moc nijak modifikována či vypovězena jen potvrzuje, že klient nikdy nejednal bez vědomí představenstev a bez řádně schválených a podepsaných smluv. Mnohonásobně zajištěné splacení veškerých kupních cen jak směnkami, tak zástavou cenných papírů v SCP je důkazem korektnosti obchodů a lepších než běžných podmínek při například marginových obchodech.
6. Ve statutárních orgánech byli lidé zkušení s dlouholetou právní a bankovní praxí a plně po stránce právní kvalifikovaní a odpovědní. Je nepochybné, že členové statutárních orgánů byli velmi dobře kompenzováni jejich jedinou či hlavní činností bylo posuzování obchodů a jejich realizací, pokud tak o své vůli uznali za vhodné.
7. Odpovědnost za společnosti byla plně v kompetenci statutárních orgánů a ze zákona není možno tuto odpovědnost delegovat.
8. Jak je sub.7. uvedeno, vysoce nadstandardní odměny členů statutárních orgánů odpovídaly jejich kompetencím a odpovědnosti za jednotlivé obchody, jejich povinnosti kontrolovat a schvalovat tyto obchody, což se také ve skutečnosti dělo a odvolatele sám bez jejich souhlasu verifikovaném plnou mocí nemohl konat, naopak statutární orgány obchody uzavíraly i samostatně za podmínek, které jim byly známy a považovány za velmi atraktivní pro jednotlivé společnosti s porovnáním s jinými možnostmi, jak s cennými papíry nakládat.

F. Soud chybil při posuzování klamání veřejnosti tím, že:

1. Není možno klamat někoho něčím, na co nemá vliv či co nemůže ovlivnit, když veřejnost s konkrétními obchody nemá nic společného. Krom toho veřejné sdělovací prostředky o významných obchodech vždy včas, jak je ve světě běžné, informovaly včetně přítomnosti pana Dingmana při opětovných návštěvách ČR; to je však zcela z právního aspektu nerozhodné a nedává to veřejnosti žádné právo na další informace atd.
2. Státní orgány nemohly být klamány, když opakovaně prováděly kontroly bez výhrad jak cenové, tak i daňové, v souladu s platným právním řádem. Státní orgány včetně soudu navíc schválily přeměny a fúze společností a tudíž nejenže o věcech věděly a byly plně informovány, ale se na nich i aktivně podílely tím, že věci schvalovaly včetně soudu a soudní registrace všech zmen.
3. Rovněž auditoři nemohli být klamáni, když veškeré účetnictví jim bylo celé zpřístupněno a jimi potvrzeno a tak nebyla klamána ani veřejnost, když na to (jako jedinou informaci) měla právo.
4. Tím, že soud nebral v úvahu správnost auditů v rozhodné době, když audity byly zcela v pořádku a bez výhrad, nebylo zde falešné účetnictví a nebyl tak ani účetní podvod, takže veřejnost nemohla být klamána, když navíc je třeba uvést, že klamání veřejnosti je kategorií politickou a nikoliv právní a se skutkovou podstatou nemá co do činění a prokazuje dle přesvědčení klienta politickou

motivaci celé věci.

G. Soudní znalci z odvětví ekonomiky chybili tím, že:

1. Posudky, které vypracovali, se týkali věcí mimo jejich odbornost, když posuzovali především statický majetek a posuzování dynamického obchodování včetně možných strategií obchodování (např. nic nedělat vs. přidat se do konsorcia) je něco zcela jiného nežli ohodnocení majetku. Strategie dynamiky obchodu Nash Equilibrium, v níž se posuzují možné alternativy, jak s cennými papíry naložit a jaký to má očekávaný vliv na jejich budoucí hodnoty, je oborem zcela jiným a specifickým, na které znalci nemají a neměli odpovídající kvalifikaci.
2. Znalci mylně ocenili majetek, když zaměnili účetní a nominální hodnotu se skutečnou tržní hodnotou a zcela ignorovali metodiku z oblasti private equity valuation. Porovnávání účetních a tržních hodnot je v řadě případů zcela klamave, protože v mnoha případech je tržní hodnota mnohonásobně vyšší než účetní aktiva. Kupř. při vložení deseti tun zlata do kyperské společnosti se základním jměním sto kyperských liber za všechny akcie této společnosti nečiní hodnota oněch sto liber, ale tržní cenu předmětného zlata. Stejný nesmysl je při porovnávání účetních a tržních hodnot, protože v mnoha případech je tržní hodnota desetkrát vyšší nežli účetní aktiva, tak jak je tomu u mnoho multinationals. V tomto ohledu je private equity mimořádně velkou a specifickou finanční oblastí, ve které ani jeden ze znalců nemá kvalifikaci ani zahraniční zkušenosti porovnatelné s klientem, který vystudoval harvardskou univerzitu s mimořádnými referencemi a poté v dané oblasti po desetiletí úspěšně podnikal po celém světě.
3. Tím, že uváděli, že to, že akcie je veřejně neobchodovatelná, má substantivní negativní vliv na její hodnotu, což je zcela mylné a naprosto chybné. Existuje řada studií, které ukazují, že poté, co se akcie společnosti stane veřejně neobchodovatelnou, její cena dramaticky stoupne. To je celý základ private equity, která je v současné době předmětem mnoha miliardových obchodů po celém světě. Od počátku 80.let, kdy vykupování podniků managementem začalo, je dnes private equity a leveraged buy-out (zadlužené vykupování) standardní finanční operací.
4. Tím, že používali průměrné ceny akcií místo přesných cen, které byly kontrolovány HBS, ministerstvem financí a představenstvy. Jelikož veškeré ceny byly kontrolovány též Burzou pro cenné papíry v Praze a byly bez výhrad, je nemožné, aby byla porušena cenová pravidla. Použití průměru je mylným přístupem, neboť průměr musel alespoň v některých případech udávat jinou hodnotu než cenu, která v té době převládala.
5. Tím, že ignorovali blokové obchody a ceny při hromadění kontrolních balíků, zvláště poslední transakce s tím spojené. Blokové obchody podléhaly vyhlášce Ministerstva financí a když se uskutečňovaly, byly vždy řádně publikovány prostřednictvím Burzy cenných papírů za podmínek splňujících veškeré předpisy Ministerstva financí.

6. Tím, že ceny kontrolních balíků nebyly vztaženy právě k získání těchto balíků a k Nash Equilibrium činí jejich závěry zcela irelevantní, nepoužitelné a chybné. Posuzování veškerých investic je třeba činit s ohledem na různé investiční strategie, které se v té době nabízely – extrémními případy je nic nedělat a skončit s bezcennými papíry, a nebo pokusit se udělat pouze pár obchodu a zbytek odepsat a nebo přidat se do konsorcia, co vyřeší ochranu majetku jako celku. Taková analýza však nebyla udělána, neboť pokud by tak bylo učiněno, bylo by prokázáno, že přidat se do konsorcia, které vytvoří kontrolní balíky v co největším počtu společností jak v ČR tak v Rusku je optimální strategií a jedinou šancí, jak zabránit trvalému znehodnocení malých akciových podílů bez kontroly nad společností.
7. To, že se zcela ignoroval fakt, že v oné době nebylo ochrany minoritních akcionářů a po získání kontrolního balíku se staly minoritní akcie téměř bezcenné a jejich držitelé si s nimi mohli takřka lidově vytápetovat a nebo je prodat za zanedbatelnou frakci původní ceny.
8. Znalci měli při hodnocení věci uvést, že pokud by se HIF i HPH nestali členy zahraniční skupiny, tak by akcie, které drželi, byly akciemi minoritními s téměř bezcenným podílem, který se v kritické době běžně obchodoval za 10% předchozí či nominální ceny – nash equilibrium. Znalci zde prokázali, že neumí provést posuzování alternativních strategií a tím že tyto nejpodstatnější skutečnosti dale zamlceli, prokazuje, že znalci nemají radnou kvalifikaci tak jak je jasné z jejich povolení, které nezahrnuje posuzování alternativních strategií, tak jako z toho, že takovouto analýzu ani neprovedli, protože ji provést neuměli a nebo proto, že ji z politických důvodů udělat nechtěli, byť i selský rozum je schopen velmi rychle na danou strategii přijít a pochopit.

H. Soud pochybil při posuzování škody tím, že:

1. Pokud člen představenstva nebo samo představenstvo schválí i nevýhodný obchod, nese za takový obchod občanskoprávní či trestněprávní odpovědnost představenstvo či jeho člen, nikoliv však navrhovatel obchodu, neboť bez souhlasu by se obchod neuskutečnil, což je samozřejmé a běžné jak v případech prodejů tak fúzí. Takovýto postup je dnes a vždy byl bezným světovým standardem, jelikož v dnešním světě je běžné, že mnohé transakce probíhají mezi podnikem a jeho zaměstnanci, kteří mají například zájem zakoupit jeho část. Z tohoto důvodu transakce mezi zainteresovanými stranami nejsou ani nezákonné ani neobvyklé a jediné co je zapotřebí, že statutární orgány s danou transakcí nezávisle souhlasí. Zvláště v investičním bankovním oboru, ale také v oblasti privátní equity je nevyhnutelné, že bankéř nebo investor má mnohé finanční zájmy nicméně však nic nebrání, aby doporučoval, jak jedné tak druhé straně, uskutečnění obchodu, které však musí podlehat schválení statutárními orgány. Z tohoto důvodu je pozice klienta irrelevantní s tím že statutární orgány veškeré transakce s plným vědomím uskutečnily a opakovaně ratifikovaly jelikož se jeví i dnes jeví jako velmi výhodné s porovnáním skončit

s mensinovým podílem bez kontroly. Protože veškeré transakce byly uskutečny představenstvy a opakovaně ratifikovány, nemůže být klient ani finančně odpovědný.

2. Přehlédl nebo realněji umyslně ignoroval, že ceny byly splaceny buď hotovostí nebo zápočtem a že takovéto vyrovnání závazku je světovým standardem a naprosto běžné v obchodním styku a pokud splaceny nebyly, tak za to již odvolatel nenesl žádnou odpovědnost (byť taková alternativa nepřichází v úvahu, jelikož veškeré transakce a splatné částky byly jistěny jak směnkami tak zástavou samotných cenných papírů v SCP, které by se v případě nezaplacení přirozeně vrátily prodávajícímu a tím, že se tak nestalo, musely být splaceny a někým ze statutárních orgánů uvolněny).
3. Veřejně neobchodovatelné akcie nejsou samy o sobě bez hodnoty či jejich hodnota není bez dalšího neadekvátní, zejména není-li jejich cena známa a takováto hodnota může být i vyšší. Okamžitá likvidita veřejně obchodovatelných akcií je spojena s mnoha náklady a není překvapením, že většina privatizovaných firem z první i druhé vlny privatizace rychle zmizela z burzy a stala se soukromými firmami, což je neúčinné méně hodnotnými ba naopak, jak o tom svědčí systematická rozhodnutí samotných vlastníků.
4. Není-li tak jejich hodnota známa, není to při zachování presumpce nevinny důvodem k odsouzení, když neznámá hodnota může být i vyšší než je uvažováno.
5. Soud pochybil i tím, že počítal škodu na základě opakovaně a mnohonásobně chybných ocenění, které spočívalo na účetních a nominálních hodnotách na rozdíl od hodnot tržních a na základě porovnání možných investičních alternativ v té době bez ochrany minoritních akcionářů – včetně možného rozhodnutí nic nečinit a skončit s téměř nulovým majetkem minoritního podílu bez jakékoli zákonné ochrany, který by se rovnal absolutní finanční katastrofě.
6. Soud při veřejně neobchodovatelných akciích počítal se škodou, ač se tyto akcie zobchodovaly poté za stejnou ba vyšší hodnotu a tak škoda vzniknout nemohla. Toto je to same jako když investiční manager zakoupí byt i bez odborné péče, například obraz malire Moneta za 100 milionu dolarů, tak nezpůsobí žádnou škodu, i když v očích investora preplatil alespoň 50 milionů. Když poté daný obraz prodá za rekneme 120 milionů. Stejným způsobem při nákupu a ještě vyšším prodeji nevěřejně obchodovatelných akcií žádná škoda vzniknout nemohla.
7. Soud dokonce zaměnil prodej s účetní ztrátou za prodej pod cenou, což jsou dva zcela ekonomicky i právně rozdílné pojmy a dospěl tak k pojmu škoda, což neodpovídá ani skutkovému stavu, ani právní či ekonomické praxi i teorii. Prodej s prodělkem sám o sobě není a nemůže být trestný, neboť z pojmu věci je zjevné, že ne všechny obchody mohou být ziskové. Postupem, který byl aplikován, by byly kriminalizovány veškeré ztrátové obchody bez ohledu na ještě horší alternativy a bez ohledu, že ztrátový obchod není ještě trestným

činem.

8. Za nesplacení konstatované soudem je činěn odpovědným odvolatel, byť byl na straně prodávající, a nikoliv kupující, jehož povinnost byla zaplatit. Navíc nebyl proveden žádný důkaz o tom, že odvolatel v době uzavírání kupních smluv na akcie měl subjektivní vědomí o tom, že kupní cena (v souladu s tvrzeními soudu) nebude v budoucnu zaplacená, přestože byla jednoznačně zaplacená, jak je již vícekrát uvedeno shora a jak je zjevné z účetnictví a neuplatnění smenek ani jediným z představenstev společnosti. Takováto alternativa umyslu nezaplatit je navíc ještě vyloučena jistením smenkami a zastavou samotných cenných papírů v SCP ve prospěch prodávajícího.

I. Soud pochybil, když používal následující předsudkové a zavádějící výrazy, které nemají oporu ani v zákoně, ani v dokazování:

1. Vyvedl (nikoliv prodal/koupil).
2. Drancování (nikoliv finanční transakce typu prodej a zpětná koupě).
3. Nelegálnost zahraničních operací.
4. Nelegálnost konání bez státního dozoru.
5. Názorem, že pouze platba v hotovosti je jediným možným vyrovnáním závazku.
6. Kriminalizováním veškerých účetně ztrátových obchodů
7. Hanobení cizích států a jejich zákonů
8. Opakované odvolávání se na mnohé vymyšlené a neexistující zákony
9. Tvrzením, že pouze platba v hotovosti je jediným možným vyrovnáním závazku
10. Kriminalizováním veškerých účetně ztrátových obchodů
11. A nescetnými dalšími prohresky neslucitelnými s výkonem soudní moci, včetně nedbalosti, zneužití úřední pravomoci a vedení maximalně předzaujatého politického procesu proti klientovi.

J. Další pochybení soudu:

1. Tvrzení, že odvolatel byl v kritické době na Bahamách, když tuto skutečnost nijak relevantně nedoložil, a odvolatel mohl být kdekoliv na světě mimo území ČR.
2. Soud dale chybil, když tvrdil, že odvolatel 'konal' v CR, když prokazatelně odvolatel v CR nekonal ani konat nemohl. Do té míry co odvolatel vůbec nějak konal (což nebylo pravoplatně prokazáno), tak to zcela jednoznačně činil mimo území CR a nikoliv v CR a soud tudíž chybil při správném posuzování jurisdikce. Odvolatel tudíž dále namítá, že CR nemá jurisdikci nad odvolatelem, protože CR zákon nebyl extraterritoriální a nevztahuje se na činy cizích států příslušníka mimo území CR. Odvolatel tudíž namítá, že celý soud je neoprávněný a nezákonný a musí být zrušen ab initio.
3. Procesní pochybení v tom, že o termínu konání výslechu svědků Polakise Sarrise, Iry Petsy a Lindy Loizou na Kypru nebyl vyrozuměn obhájce odvolatele, ač o vyrozumění o termínu konání výslovně žádal a chtěl být výslechu svědků přítomen. Předvolání obhájce k úkonu v trestním řízení má zákonné náležitosti stanovené v kancelářském řádu, když *v písemném předvolání se označí věc, místo, čas a předmět řízení nebo jiného úkonu, dále se uvede, zda se má předvolaný dostavit jako účastník, svědek, znalec, tlumočnický apod., které písemnosti a důkazní prostředky má přinést s sebou.*
4. Neúplnost a předpojatost dokazování, jakož i vedení zavádějícího politického procesu, když nebyli slyšeni důležití svědci na straně kupujícího Michael Dingman a Daniel Jay Arbess, a to především z aspektu uhrazení závazků, které zvláště Michael Dingman osobně podepsal a o nichž se v rozsudku uvádí, že uhrazeny nebyly a z toho se vyvozuje trestní odpovědnost odvolatele, nikoliv však kupujícího, byť právě on údajně nezaplátil.
5. Směšování osobní pozice odvolatele s pozicemi obchodních společností v období, které nemá souvislost s danou věcí, když se v rozsudku uvádí, že odvolatel údajně nesplatil směnečné závazky (viz kupř. str.49-50 rozsudku), ač to nebyly v tomto konkrétním případě jeho závazky, ale závazky společnosti HCMW, navíc odvolatel nemohl ovlivnit pozdější případné vymáhání kupních cen, nebyly-li ovšem splaceny kupř. zápočty. Navíc v této souvislosti svědek Častorál vypověděl o kupní smlouvě mezi HPH a HCMW, kterou HPH převedl na HCMW veškerý svůj majetek za částku 9.880.104.000,- Kč. Kupní cena byla dle této smlouvy uhrazena dvěma směnkami HCMW znějícími na 5.419.104.000,- Kč a 4.461.000.000,- Kč. Tyto směnky, které byly platebním instrumentem a byly dále zajištěny avalem společnosti Husky Trading a zajišťující smenkou společnosti Oily Rock Group Ltd. znějící na celou kupní cenu. Nad rámec toho byla kupní cena zajištěna dále dvěma smlouvami o poskytnutí záruk a zástav ze dne 8.9.1998. Nicméně svědek Častorál tvrdí, že zástavní smlouvy nebyly realizovány, což je zcela nepravdivé tvrzení. K jejich realizaci došlo dne 26.6.2001 a HPH převzal do své dispozice veškeré zastavené cenné papíry. Pokud by totiž HPH neobdržel z této kupní smlouvy žádnou protihodnotu, nemohl by mít žádný majetek, neboť shora uvedenou

smlouvou veškerý majetek prodal. Navíc odvolatel nemohl ovlivnit pozdější případné vymáhání kupních cen, byt tyto byly jednoznačně splaceny zápočty a dalšími vyrovnáními ve věci. Přesto HPH zastoupená svědkem Častorálem vystupuje jako subjekt uplatňující práva k stamilionovému dolarovému majetku v Trustu I a II, jakož i dalších prostředků blokovaných v ČR (20 mil. USD u Dr.Bayera, 100.000.000,- Kč zajištěných PČR). Tato smlouva není sice předmětem obžaloby a je tudíž zcela chybne a irrelevantně rozebírána v rozsudku, který se této záležitosti netýkal, nicméně na tomto případě hodlá odvolatel prokazovat jednak ekonomický zájem svědka Častorála na celé věci, na odsouzení klienta a tím ovlivnění a zjevné nepravdy jím v trestním řízení uváděné, jakož i to, že soud jeho tvrzení přijímá jako bernou minci.

6. Soud rovněž chybil tím, že se zabíral věcí nikterak se žalobou souvisejícími a zcela irrelevantními. Obsah materialu, který je irrelevantní nebo vymyšlený a nepravdivý, tvoří drtivou část rozsudku a dále dokazuje nejenom politickou objednávku, ale také zjevné zneužití pravomoci veřejného činitele při výkonu soudní moci, jakož i zjevnou politickou korupci v ČR soudnictví.
7. Odvolatel je dle soudu vinným i tehdy, když nebyl ani na straně prodávající ani na straně kupující a nebyl ani zjištěn příkaz k prodeji, který by byl podepsán odvolatelem. Jeho vina se však (zřejmě na základě jiných případů) presumuje (viz kupř. skutky ad 24-27 či skutky popsány na str.99-100 odůvodnění rozsudku, kde je uvedeno, že *z provedeného dokazování nevyplývá, že by takový příkaz k prodeji mohl vystavit někdo jiný než obžalovaný Viktor Kožený*), byť v řadě případů není patrné, kde podepisoval i kupní smlouvu (viz kupř. skutky ad 35-40).
8. Soud hodnotil i to, co bylo otázkou znaleckou - totiž zda jde o podpis odvolatele či nikoliv, což mu zjevně nepřislouží (viz kupř. str.101 rozsudku).
9. **Nad rámec argumentů v odvolání nelze než uvést, že slib daný akcionářům, totiž slib desetinásobku, byl splněn, a řadoví akcionáři proti odvolateli nevznegli jediný požadavek.** Trestní stíhání klienta není zjevně nic jiného než proces politické intimidace při aktivní asistenci politicky podjatého a hodnotami zmanipulovaného soudce.
10. V dalším, pokud jde o právní argumentaci, odvolatel poukazuje na původní odvolání, kde namítá chybnost použité právní kvalifikace, zejména z aspektu uvedení v omylu, způsobení škody a obohacení se. Odvolatel si dále vyhrazuje odvolání dále později doplnit, jelikož má předpoklady a množství nedostatku a právních vymyslu, je tak obsírná, že je nemožné obsáhnout v plném rozsahu v omezeném časovém horizontu.
11. Odvolatel dále žádá, aby odvolací soud bez komunistických soudců rozhodl o veškerých jednotlivých bodech odvolání jednotlivě, nikoliv sumárně a dále, aby nařídil karne jednání proti soudci Paskovi za účelem vysvětlení předpoklady, příslibu povýšení a vymyslení si neexistujících zákonů a norem, jakož i hanobení jiných suveréních států a jejich právního systému.

12. Tímto dále odvolatel podává trestní oznámení proti soudci Paskovi, Milosi Zemanovi, Stanislavu Grossovi, Jirimu Paroubkovi, Zdenkovi Castoralovi a jiným známým a neznámým spolupachatelům za zneužití úřední pravomoci, konspiraci při zneužití úřední pravomoci, podezření z korupce a konspirace při korupci, praní peněz a konspirace prát peníze, danovým unikem a konspirace z danových uniků a dalších souvisejících trestných činů. Odvolatel dále podává trestní a kárné oznámení proti všem členům KSC současně působícím jako soudci a prokurátoři v ČR z důvodu systematického a dlouhodobého porušování lidských práv a konspirace porušování lidských práv a dalšího jednání neslučitelného s morální bezúhonností soudců a prokurátorů a žádá, aby všichni ti soudci a prokurátoři byli s okamžitou platností zbaveni funkce.
13. Čistě pro informaci a zpochybňování vztahu odvolatele jednak ke vzdělání v USA, jednak obecně, přikládá odvolatel k tomuto doplnění odvolání kopie listin z USA a dále listinu ze dne 19.12.1990 o jmenování členem stálé pracovní komise Legislativní rady vlády ČSFR pro hospodářské a obchodní právo, podepsanou tehdejšími místopředsedou vlády ČSFR a předsedou Legislativní rady vlády ČSFR, dnešním předsedou Ústavního soudu JUDr. Rychetským.

V Praze dne

JUDr. Martin Korbař
jako obhájce
Viktora Koženého